

Ukrainsk miniatyr

”Och det förefaller mig som om Gud hade lett mot mig”

2010-10-11

Jag föddes för trettiofem år sedan i Sibirien och bor nu i Kiev, huvudstaden i Ukraina, med min hustru och vår dotter.

För sju år sedan lät jag mig döpas. Från första början stod det klart för mig, att jag inte ville vara en ”söndagskristen” utan snarare en ”vardagskristen”, som försöker att varje dag leva i tron. Jag anade, att

Herren väntade sig något av mig, men jag visste inte vad eller hur.

En dag sade en vän till mig: ”Så lugnt och skönt du har det i ditt liv med kyrkans tro, medan det därute finns så mycket lidande.” Denna litet avundsamma kommentar påverkade, mig mer än vännen kunde tro. Ty jag sade till mig själv, att jag inte borde se min tro som ett kryphål, där jag isolerade mig. Jag måste leva min tro så att jag skulle kunna lämna den vidare och på detta sätt bidra till, att det blev bättre i världen.

Jag hade då hört talas om Opus Dei, ganska ytligt, men tillräckligt för att väcka min nyfikenhet och klicka på motsvarande webbsida av Opus Dei. Då fann jag också någon, som var välinformerad om verket och erbjöd sig att i detalj tala om det.

Jag läste ”Vägen”. Medan jag läste, började det klarna för mig, att jag

där tydligt formulerat fann allt som Gud redan länge viskat till mig och som jag alltjämt inte förstod tydligt. Jag insåg: han förväntar sig av mig, att jag arbetar ordentligt varje dag, att jag bär fram till honom många små saker, att jag är till hjälp för min familj och för mina vänner, att jag lever ett helt normalt liv – enkelt och glädjefyllt.

Ibland minns jag detta särskilda ögonblick, då jag i bönen upptäckte dessa för mig redan självklara insikter. Och det förefaller mig, att Gud i detta ögonblick log mot mig.

I Ukraina finns ännu inget centrum för Opus Dei, men några vänner i verket, däribland jag, träffas en gång i månaden för att få andlig stimulans, dels gemensamt, dels i enstaka samtal med en av verkets präster.

Jag försöker varje dag att göra mig medveten om Guds närhet. Vad det

betyder fick jag klart för mig, när jag för första gången besökte Opus Deis centrum i Moskva. Han som öppnade dörren för mig, sade till mig: ”Vill Ni genast hälsa på Herren?” Jag sade ja utan att veta, vem eller vad han egentligen menade. Han förde mig till husets kapell, och där kunde jag under en kort stund be framför tabernaklet. Jag märker nu, att jag slogs av det naturliga sätt, som den som tog emot mig betecknade Gud som den egentlige husfadern.

Troligen har detta inspirerat mig till att gå in i en ny dag med en hälsning till Herren, som ”Här är jag, Herre. Nu vet jag vad Du väntar Dig av mig.”